

været i Randers og faaet alle sine Oplysninger. Hos hvem? Hos sine Medlemmer? Nej, hos Arkitekten! Og han har ikke saa meget som været præsenteret for Murermesteren. Ja, saadan noget gaar man og undrer sig over. Det kan være, det ærede Medlem ikke forstaaer det, men det faar vistnok saa være hans Skyld. Og naar jeg taler om Murermesterens Rentetab og andet Tab paa Grund af denne slette Ledelse, saa siger det ærede Medlem flot, at min Tale er fuldkommen ved Siden af. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg har i denne Sag taget sagligt paa Tingene, og jeg har talt ud fra en ærlig Overbevisning, og jeg har ikke talt paa en Partifælles Vegne, men paa en af det ærede Medlem Hr. Pürchels Vælgeres Vegne, jeg har talt paa et af Faarenes Vegne. Det ærede Medlem Hr. Pitzner tog det, som jeg sagde, flot. Mine Udtalelser om Murermesterens Tab var hen i Vejret, siger han, og saa taler han haanligt om, at det er jo kedeligt nok, at et af hans Faar er kommet op at køre. Jeg forsikrer det ærede Medlem for, at saadanne Bemærkninger — og jeg har naturligvis sørget for, at de er kommet til Randers — bliver vurderet paa passende Maade. Men selv om det ærede Medlem nu mener at kunne tage det paa den Maade, og selv om han mener at have Faareflokken, altsaa Haandværkerne, i saa god Orden, at han kan tillade sig det, saa vil jeg dog sige til ham til Slut, hvis jeg ogsaa maa tale i Billeder, at man ikke altid kan gaa ud fra, at hele Faareflokken styrter sig ned, fordi Klokkefaaret falder i en Kløft.

Vanggaard: Efter at Tinget nu igen har været optaget af et saa højvigtigt Emne som denne gentagne Opbygning af disse Skoler i Randers og Viborg, tør jeg maaske i al Beskedenhed haabe paa lidt Opmærksomhed for nogle Bemærkninger om den tyske Told. Jeg nævnte i min første Tale nogle Tal for Indførsel og Udførsel, Tal, som senere er blevet bestridt under Forhandlingen herom i Tinget. Jeg har imidlertid i Dag fra Statistisk Departement faaet de nøjagtige Tal for 1924, og efter disse skulde den samlede Indførsel fra Tyskland i 1924 have udgjort 649 Mill. Kr., medens den danske Udførsel til Tyskland androg 330 Mill. Kr. Det første Tal er omtrent det samme, som jeg nævnte, men det sidste Tal er højere end det, jeg nævnte. Imidlertid er den danske Indførsel til Tyskland i de senere Tider aftaget stærkt, og det er neppe at vente, at den tyske Indførsel til Danmark i synderlig Grad er aftaget, saaledes at de

Tal, jeg nævnte, sandsynligvis alligevel kommer det rigtige Forhold temmelig nær. Det har endvidere været bemærket, at en hel Del af den tyske Indførsel til Danmark er Reeksport, Varer, der igen er gaaet ud af Landet. Det har jeg ogsaa søgt Oplysning om paa samme Sted. Angaaende dette kan der ikke siges noget bestemt, det kan kun blive hypotetisk, men det menes dog, at den Mængde af tyske Varer, som er udført her fra Landet, ikke andrager mere end omkring 45 Mill. Kr., og selv om dette Beløb er betydeligt, er det jo dog et mindre Beløb i Forhold til den tyske Indførsel paa 649 Mill. Kr.

Den højtærede Udenrigsminister omtalte, at i Betragtning af den protektionistiske Bølge, som efter Krigen var skyllet hen over de fleste af Verdens Lande, kunde den tyske Toldlov ikke komme os som nogen egentlig Overraskelse, det var det gamle Kejserriges Told, man genindførte. Men jeg synes dog, at man paa dette Omraade havde Grund til at vente en noget anden Holdning. Man kan forstaa, at det tyske Kejserrige, hvis Styrelse jo var ret konservativ, kunde finde paa at opretholde en saa stor Told paa Levnedsmidler. Imidlertid er det jo et Krav fra Demokratiet i saa at sige samtlige Lande, at Levnedsmidler bør være toldfri eller i alt væsentligt toldfri, og derfor kunde man godt have ventet sig, at Republikken Tyskland ikke vilde have genoptaget det gamle Kejserriges Toldpolitik paa det nævnte Omraade.

I Anledning af, at jeg havde sagt, at det syntes, at den tyske Toldlov havde en stærk Brod rettet mod os, advarede den højtærede Udenrigsminister mod forhastede Domme og tilsyneladende mindre vel overvejede Tilkendegivelser. Jeg skal i den Anledning sige, at den Forbindelse, hvori jeg fremkom med denne Udtalelse, var, at Tyskland har tilladt Indførsel af frosset Kød, og sidste Aar har det efter de Oplysninger, som ogsaa den højtærede Udenrigsminister gav, indført 90 000 Tons af denne Vare. Men vi ved, at i Praksis kommer det frosne Kød fra Argentina; derfor bliver denne Bestemmelse alligevel en Begunstigelse af et enkelt Land og kan derved ogsaa siges, synes jeg, at have en Brod rettet mod os. For det vilde dog være ret meningsløst, selv om det kunde tillades, at vi herfra udførte frosset Kød til Tyskland, at vi til Trods for denne korte Transport skulde give os til at lade Kødet fryse.

Den højtærede Udenrigsminister udtalte, hvad jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa citere: „Saa